

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 17

ВЕЧЕРАС НА ТИТАНИКУ

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
TONIGHT ON THE TITANIC

Text Copyright © 1999 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 1999 by Sal Murdocca

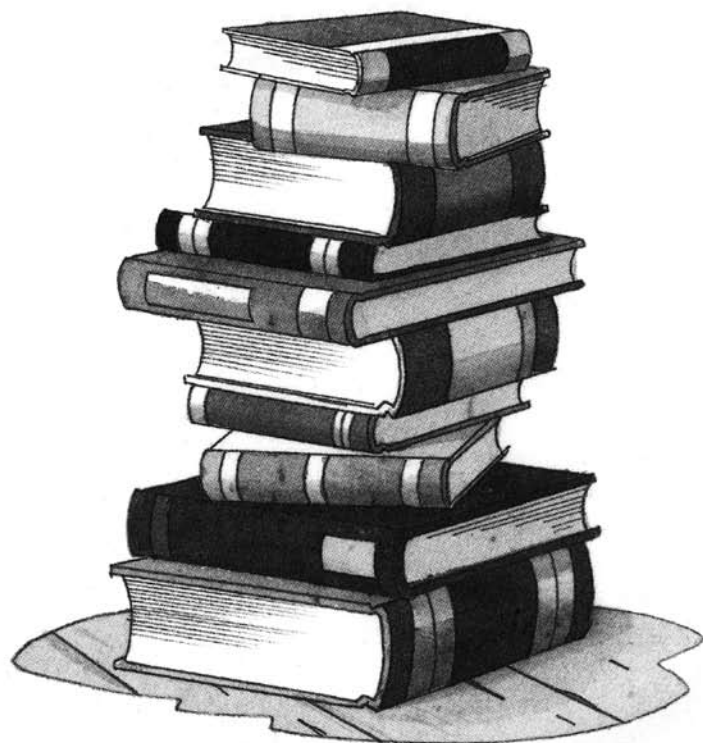
Published by arrangement with Random House Children's Books, a
division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2008 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

Пролог	9
1. Нови задатак	12
2. Брод који не може да потоне	21
3. S. O. S.	29
4. Ставите појасеве за спасавање!	39
5. Вилијем и Луси	45
6. Прво жене и деца	51
7. Поклон	56
8. Свако за себе	62
9. Време је стало	67
10. Мало магије	72

Бејлију, чаробном шеријеру моџ живота

Пролог

Једног дана у Жапчевом Рукавцу у Пенсилванији, у шуми на дрвету појавила се тајанствена кућица.

Осмогодишњи Џек и његова седмогодишња сестра Ени попели су се у ту кућицу на дрвету. Открили су да је пуна књига.

Убрзо су Џек и Ени схватили да је кућица чаробна. Она их је носила на места из тих књига. Само је требало да покажу неку слику и појеле да оду тамо.

Успут су сазнали да кућица припада Моргани ле Феј. Морган је чаробна библиотекарка

из времена краља Артура. Она путује кроз време и простор и сакупља књиге.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 5–8 Џек и Ени су помогли Моргани да се ослободи чини. У књигама бр. 9–12 решили су четири древне загонетке и постали мајстори библиотекари.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 13–16 Џек и Ени су сачували старе приповести да се не изгубе за сва времена.

Сада, у књизи бр. 17, спремају се да крену у нову пустиловину...

1. Нови задатак

Џек је отворио очи.

Била је олујна ноћ. Киша је снажно ударила у прозорско окно.

„Чујеш ли шта киша говори?“, зачуо се неки глас.

Џек је укључио лампу.

На вратима његове собе стајала је Ени. На себи је имала кабаницу преко пиџаме, а у руци је држала батеријску лампу.

„Каже нам: *Дођиће брзо!*“, рекла је.

„Ти си луда“, одговорио је Џек.

„Слушај, само слушај“, наваљивала је Ени. Џек је послушно.

Заиста је звучало као да киша добује *Дођиће брзо! Дођиће брзо!*

„*Морамо* до кућице на дрвету“, рекла је Ени. „Нешто важно ће се догодити.“

„Мислиш одмах?“, питао је Џек.

Џеку се није излазило из топле, угодне собе. Али осећао је да је Ени у праву. Нешто важно ће се *стварно* догодити.

„Идеш ли?“, упитала је.

„Идем, идем“, одвратио је Џек.

Устао је из кревета.

„Само понеси кабаницу“, рекла је Ени.

Џек је навукао кабаницу преко пиџаме. Назуо је патике и пребацио ранац преко рамена.

„Не заборави да понесеш картицу мајстора библиотекара“, подсетила га је Ени. „Ја сам своју спаковала.“

Џек је убадио у ранац картицу са светлуца-
вим словима М Б.

„Спреман сам“, рекао је.

Џек и Ени су се тихо спустили низ степе-
нице. Затим су се искрали на врата у хладну,
влажну ноћ.

Олуја је јењавала. Киша је тек ромињала
док су они ишли дуж улице. Мокро тло се пре-
сијавало под зрацима батеријске лампе.

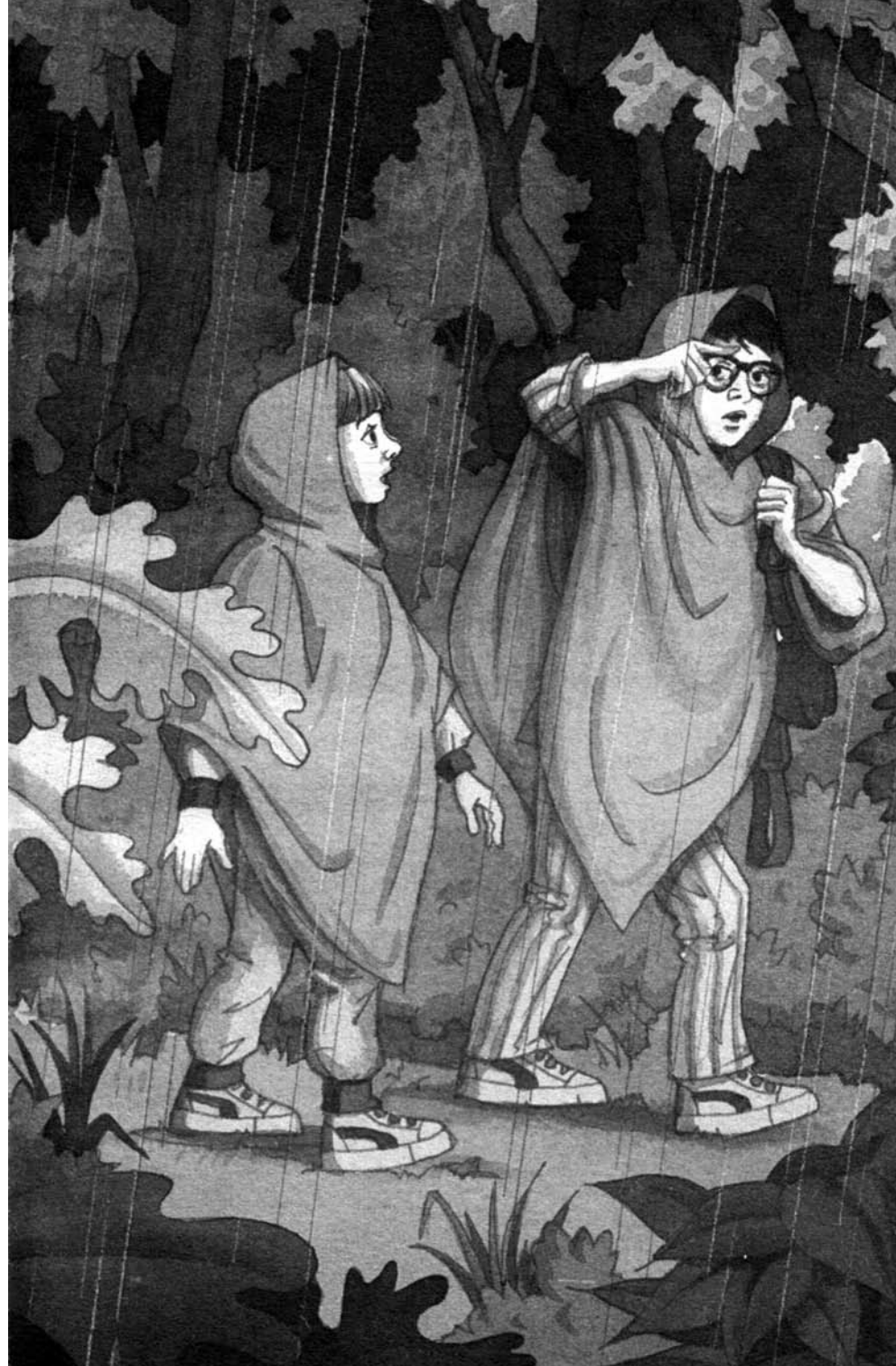
Запутили су се према шуми Жапчевог
Рукавца. Ветар је дувао кроз крошње, отреса-
јући капи кише на тло.

Џек се стресао. Обрисао је кишне капи с
наочара.

„Бррр“, пожалила се Ени. „Хладно ми је.“

„И мени“, сложио се Џек.

Док су ходали даље, Ени је подигла споп
светлости батеријске лампе и осветлила кро-
шњу дрвета.

„Ено је“, рекла је Ени. Светлост лампе је усмерила у кућицу на дрвету.

„Моргана!“, повикао је Цек.

Одговора није било.

„Питам се шта није у реду“, рекла је Ени. „Била сам сигурна да ће нас чекати.“

„Хајде да се попнемо и проверимо“, предложио је Цек.

Ени је зграбила морнарске лествице и кренула да се пење.

Цек је ишао за њом. С крошње му се киша сливала на кабаницу.

Попели су се у кућицу на дрвету. Ени је батеријском лампом осветлила све ћошкове. Прва три су била празна.

Затим је светлосни сноп пао и у четврти угао. Цеку и Ени је од узбуђења стао дах.

У ћошку је седео мали пас. Личио је на штене теријера. Имао је чупаву светлосмеђу длаку.

Тужно је зурio у Цека и Ени.

„Ох!“, шапнула је Ени.

„Откуд ти овде?“, питао је Цек.

Ени је помазила кученце по глави. Оно је махнуло репом.

„Баш је сладак“, рекла је Ени. „Изгледа као плишани меда. Ђао, Медо.“

Име Меда му сасвим одговара, помислио је Цек.

„Откуд ти овде, Медо?“, упитао га је.

Псић се покуњио.

„Не буди тужан“, убеђивала га је Ени. „Све је у реду.“

„Како ли се попео овамо?“, чудило се Џек.

„Не знам. Али кладим се да Моргана има неке везе с тим“, казала је Ени.

Џек је угледао парче папира које је лежало на поду.

„Мислим да си у праву“, приметио је.

Подигао је папир. На њему је отменим рукописом било написано:

На ово ѿсејанце су бачене чини и ѿошребна му је ваша ѿмоћ. Да бисће ѓа ослободили, мораће наћи четири ѿосебне сивари:

Поклон с брода изгубљеног у мору.

Поклон из плаветнила прерије.

Поклон из далеке шуме.

Поклон од кенгура.

Будиће ѿамејни. Будиће храбри.

Будиће ојрезни.

Моргана

P. S. На овом загајку неће вам бићи ѿошребне картице мајстора библиотекарa. Само будиће оно што јесте, и све ће бићи у реду.

„Шта мислиш, каква чаролија је бачена на Меду?“, питала је Ени.

„Ко зна“, одговорио је Џек.

„Јадничак мали“, тепала је Ени. Помазила је псића по глави. Он јој је лизнуо руку.

„Изгледа да треба да идемо на четири путовања“, рекао је Џек.

Меда је доскакутао до једне књиге. Гурнуо ју је њушком.

„Погледај!“, обрадовала се Ени. „Кладим се да ће нас *ово* одвести на прво путовање.“

Подигла је књигу коју је псић изабрао.

„Добро си обавио овај посао, Медо“, похвалила га је.

Наслов књиге био је *Брод који не може да потоне*.

„Па, ово звучи добро“, рекао је Џек. „Брод неће потонути, иако је изгубљен.“

„Спреман си, Медо?“, упитала је Ени.

„Ав! Ав!“, одговорио је он.

Џек је показао прстом према корицама књиге.

„Желим да одемо тамо“, рекао је.

Ветар се раздувао.

Кућица на дрвету се завртела.

Вртела се све брже и брже.

А затим се све умирило.

Потпуно се умирило.

2.

Брод који не може да потоне

„Ав! Ав!?“

Џек је отворио очи. Уздрхтао је. Где год да су се нашли, било је хладно – *веома* хладно.

Меда је опет залајао.

„Шшшш“, ућуткао га је Џек.

Ени је осветлила своју одећу батеријском лампом.

„Опа, обучени смо као деца из старих времена!“, обрадовала се.

Уместо пиџаме и кабанице имала је хаљину с морнарском крагном и дугачку штофану пелерину.